

Voorwoord

Vanaf 1948 hadden de broers van mijn oma een huisje in het duin achter Kerdijk te Egmond aan Zee, waar ook mijn opa en oma gebruik van mochten maken met hun kinderen. Als ik aan mijn moeders moeder denk denk ik nog steeds eerst aan het duin, daarna pas aan de Zaanstreek waar opa en oma vandaan kwamen. Opa en oma zijn er niet meer en ook de huisjes op het “Terrein achter Kerdijk” zijn er niet meer. Op de plek waar de huisjes stonden zijn nu, weer, landjes. Met dit boek wil ik u meenemen naar de tijd waarin er nog zomerhuisjes stonden in de "Noordlob". Hoe er toen genoten werd van een prachtig stuk duin dicht bij het strand en hoe er uiteindelijk weer het “Zeedorpenlandschap” kwam.



De twee huisjes van de gebroeders Husslage
in het dalletje, midden-rechts

Van 1 tot 56 (1948-1959)

De oorlog is nog maar nauwelijks voorbij als in Egmond aan Zee de toeristen alweer toestromen, zowel op het strand als in de duinen. Bunkers en andere door de Duitsers achtergelaten gebouwen worden omgetoverd tot vakantiewoningen.

In 1948 hebben de gebroeders Husslage vermoedelijk als een van de eersten een huisje in het duin achter het voormalige koloniehuis Kerkdijk. Het duinterrein is eigendom van Jonkheer Six van Wimmenum die als beheerder de heer Willem ten Bruggencate, veldwachter en strandvonder te Egmond aan Zee, heeft aangesteld. In het landje van de Husslages stonden twee huisjes. Er werd gekookt met gasflessen en er was natuurlijk geen electra. De plee was een gat in de grond met daar boven een plank met een gat erin. Het geheel werd omsloten door vier deuren. Duinwater werd met emmers bij een pomp gehaald om daarna in een verhoogde bak gedaan te worden. Zo verkreeg men druk en kon er water getapt worden uit de kraan. Uit kwitanties is gebleken dat er in 1952 een pomp geslagen is nabij huisje 32 door



firma S.W. Dijkstra uit Egmond aan Zee. Rentmeester Ten Bruggencate had opdracht gegeven tot het boren van een 13 meter diepe bron. De kosten werden gedeeld door twee personen, Mayenburg en Honhöff. De heer L. Mayenburg had huisje 32 tot Jaap Kruizinga dit van hem kocht in 1955. Er waren meer gemeenschappelijke pompen in het duin, o.a. bij “Toeske” en bij het huisje van Bosman.

Je kwam bij de huisjes van de Husslages door langs Kerdijk te lopen en dan het zandpad naar het noorden te volgen. Later zou dit pad het “Oliepad” worden, een geasfalteerde weg naar het terrein van de NAM (Nederlandse Aardolie Maatschappij), maar in 1948 is er nog geen NAM in het duin en was er alleen een zandpad. Via dit pad kwam je in het dorp voor de boodschappen of om naar het strand te gaan.

Het was een verademing om de drukte van kantoor of fabriek te verruilen voor het duin waarin slechts de leeuwerik de stilte doorbrak.



Op naar Zee en Duin (1959-1965)

In 1958 en waarschijnlijk al eerder beginnen de huisjes eigenaren, van de tot 56 huisjes aangegroeide duingemeenschap, samen te werken in een meer officiële vorm, waardoor er vergaderverslagen ontstaan. Deze verslagen zijn een dankbare bron van informatie voor de beschrijving van het verdere wel en wee in de duinen achter Kerdijk. Daardoor weten we dat het huisvuil zoals etensresten, verpakkingsmateriaal, papier en karton, werd begraven in het duin, wat in het jaarverslag van 1959 een punt van zorg was omdat iedereen overal grote gaten aan het graven was, maar we lopen op de zaken vooruit. Het afval probleem komen we later nog tegen.

Om vanuit het duin naar het strand te komen moest men via het dorp. Natuurlijk was er ook de mogelijkheid om over het zeeduin te klimmen, maar dat was officieel verboden. Na, wat men toen een jarenlange strijd noemde, kwam daar in 1958 een einde aan doordat Rijkswaterstaat toestemming gaf voor een overgang over het zeeduin, maar RWS stelde daarbij wel dat het pad alleen gebruikt mocht worden



door de bewoners van de huisjes in het duin. Ter hoogte van het bunkerhuis van de familie Evenbly (huisje 44) werden op 14 juni 1958 130 palen in de grond gezet en er werd stro gestrooid om het stuiven van zand enigszins tegen te gaan. Daarmee was het pad over het duin een feit. Ondanks dat de huisjes niet meer op het terrein achter Kerdijk staan was dit pad tot zeker 2016 nog aanwezig. Het was het pad dat de rij met strandhuisjes aan de noordkant van Egmond in tweeën deelde. De initiële kosten waren ruim 238 gulden. Gelukkig doneerde rentmeester Ten Bruggencate 100 gulden en ook 43 huisjes bewoners gaven spontaan 10 gulden.

Het succes van gezamenlijk iets bereikt te hebben smaakte naar meer. Er werden in die zomer van 1958 dan ook spontaan kinderspelen georganiseerd. Dit was nieuw en ondanks dat er zonder enige planning werd gewerkt was het een groot succes doordat een aantal ouders er flink de schouders onder hadden gezet

De zomer van 1959 was een prachtige zomer. In dit jaar volgde Gerrit van der Pol de



Duinovergang

heer W. ten Bruggencate op als rentmeester van het duingebied en het was de zomer waarin “Opa” De Wit van huisje “Corrie” de bindende factor was van het bonte gezelschap in het duin. En zo kon het gebeuren dat met de groei van de onderlinge samenhang dat men ging kijken naar de mogelijkheid om een vereniging te vormen. Er was de noodzaak om organisatorisch en financieel een eenheid te vormen. Allereerst werd er een comité ter voorbereiding van een “Kampeervereniging Terrein Achter Kerdijk” opgericht. Dit comité bestond uit dhr. M. van der Linden (voorzitter), dhr. A.H. van Dongen (secretaris), mevr. J. de Wit (penningmeester) en de leden dhr. P. Bosman, mevr. W. Bakker en dhr. B. Kamp. Dit even aantal werd enige tijd later oneven gemaakt door de toevoeging van dhr. Kars. Voor het onderhoud van het pad over het duin was 2 gulden 50 per huisje nodig en daarmee besloot het voorbereidend comité (VC) tot het heffen van een minimum contributie van 5 gulden per jaar per huisje plus 10 gulden entree geld voor nieuwe leden, om allereerst de noodzakelijke financiële zaken op orde te krijgen. Gezien de bedragen mogen we aannemen dat de eerste leden bestonden uit de 43 bewoners



die al 10 gulden hadden opgebracht om het pad over het duin te realiseren.

Een van de discussie punten binnen het VC was het gebruik van auto's in het duin. De auto's bij de huisjes waren onnodig storend en de wens was dan ook dat er een parkeerplaats zou komen net na Kerdijk die plaats zou bieden aan ongeveer 25 auto's. Hiervoor zou contact gezocht worden met de gemeente. Ook werd er binnen het VC gedacht aan het feit dat met het gebruik van het duin er een bepaalde verantwoordelijkheid was om het duin ook mede te beheren. In het Pinksterweekend was er brand in het duin geweest die door snel ingrijpen van de huisjesbewoners succesvol was bestreden, maar het was eens te meer duidelijk geworden dat de huisjes in een kwetsbaar gebied stonden. Er werd dan ook besloten om collectief brandscheppen aan te schaffen.

Tijdens stralend mooi weer werden op 13 augustus ook in 1959 de kinderspelen gehouden die begonnen met schatgraven in het Kamstradal, waarna elke leeftijdsgroep naar zijn eigen speelterrein ging voor het afwerken van een parcours



met behendigheids spelletjes gericht op de betreffende leeftijd. De dag, die georganiseerd werd door Van Gool, Gerssen, De Groot, Grezel, Hobbelink, Ruis, Bakker, De Wit en Berkhout, werd beëindigd met een ballonnen wedstrijd waarbij 125 ballonnen op weg gingen naar een tot dan nog onbekende bestemming.

De leden aanwas van de nog op te richten vereniging ging snel. Na het eerste seizoen met een VC waren 56 van de 58 huisjes “lid”. De secretaris, de heer Van Dongen, had Statuten en een Huishoudelijk Reglement gemaakt en deze werden in januari 1960 aan de leden toegezonden, er werd gevraagd om een naam voor de nieuwe vereniging te verzinnen. Tevens werd er creativiteit gezocht bij de leden voor het ontwerp van een vlag en de opmaak van de lidmaatschapskaarten, zoals die ook in gebruik waren bij de kampeervereniging “Jan van Speyk” op het strand. Voor zover we hebben kunnen nagaan zijn er nooit een vlag of lidmaatschapskaarten gekomen, maar de vereniging die kwam er wel.

De eerste bestuurswisselingen waren voor het einde van het zomerseizoen van 1960



een feit. De heer Van Dongen werd voor zijn werk overgeplaatst naar Groningen en zou dus niet langer zijn functie als secretaris kunnen uitoefenen. Zijn plaats werd overgenomen door de heer Gongrijp. Ook mevrouw Bakker verliet het bestuur en voor haar in de plaats kwam mevrouw Van Gool. Het bestuur besloot tevens dat de helft van het bestuur elk jaar aftredend zou zijn en herkozen kon worden.

Een brief van Rijkswaterstaat over het feit dat de overgang over het duin strikt voor de bewoners van de huisjes is en niet gebruikt mocht worden door bijvoorbeeld de mensen van het strand, noopte tot extra financiële investeringen. Er kwamen beunen en een klaphek aan de zee kant, en er werd besloten penningen te laten maken voor de toegang tot het duinpad. Het beginnend bestuur had niet de middelen om dit allemaal te financieren. De totale geschatte kosten bedroegen 850 gulden en dat was er niet. De heer Hobbeling kwam met gratis hout en Bernard Kamp was bereid om de vereniging 400 gulden te lenen, dat in 2 jaar mocht worden terugbetaald. Met deze injectie en de inzet van velen was voor 5 augustus het pad over het duin nabij strandpaal 37 afgesloten voor onbevoegden. De heer Ris stelde



De limonade werd uitgedeeld door het openslaand raam van huisje 20 bij familie Bosman (De Zanderij). (Vermoedelijk 1960)



voor om de contributie te verhogen om zo weer een gezonde financiële positie te bereiken wat er in 1961 voor zorgde dat de contributie werd verhoogd naar 10 gulden. Aan de leden werd gevraagd om een vrijwillige bijdrage naar draagkracht te doen zodat de lening zo snel mogelijk afbetaald zou kunnen worden. Om niet nog meer onkosten te hoeven maken werd tijdens de jaarvergadering voorgesteld of Jhr. Six bereidt gevonden zou kunnen worden om een verhard pad aan te leggen vanaf Kerdijk. De oplossing voor dit pad zou later uit een geheel andere hoek komen.

Er werd veel volleybald. Elk jaar werd, na overleg met Gerrit van der Pol, voor een symbolisch bedrag een duinlandje gehuurd van een van de derpers om als volleybalveld dienst te doen. Begin jaren 60 lag dit veld voor het huisje van de heer Van Gool daar deze ook het beheer voerde over het volleybalmateriaal. Later werd het landje gebruikt bij de huisjes 14 en 14a, en ook dat van Houtman (1a). Het volleyballen was onlosmakelijk met strand en duin verbonden. Er waren competities tussen strand Noord, strand Zuid en de Duin vereniging.



1964



Pomponderhoud

Huisje nummer 9 werd in 1960 te koop aangeboden. Een zekere Jan de Jong kreeg van zijn verzekeringsman Dik Bakker te horen dat hij zijn huisje in het duin te koop had staan. Aafke en Jan de Jong huurden al jaren in het dorp en de kans om een huisje in het duin te hebben leek de familie het mooiste wat er zijn kon. De volgende dag vertrok de heer De Jong in alle vroegte naar Egmond aan Zee om om 8 uur op de duintop naast het huisje te staan. Het was een mooi plekje en hij had een geanimeerd gesprek met een vriendelijke dame bij huisje 8. Enkele dagen later was de koop rond en maakte hij te samen met zijn toekomstige burens, Wim en Rie Onrust, een rondje door zijn nieuwe vakantiewoning. Met een fles Bols onder de arm ging de heer De Jong bij Gerrit van der Pol langs; het huurcontract met Jhr. Ir. Six van Wimmenum en de daarmee gepaard gaande kosten werden soepel geregeld. Daarna was het nog taak om een kampeervergunning van de gemeente te krijgen. Op de verzonden brief kwam een “chagrijnig rot briefje” van de gemeente, zoals de heer De Jong dat verwoordde. Er werd geen toestemming verleent. Geen uitleg,



niets. Toen maar een gesprek met burgemeester Bakker aangevraagd. Het bleek dat de gemeente niet meer dan 60 huisjes in het duin wilde hebben en er stonden er 61, het bleef dus “nee”. Jan de Jong zocht het hoger op. De provincie werd ingeschakeld via “vrinden”. Na twee weken kwam er een telefoontje: “er komt een brief met toestemming” en zo kwam Jan de Jong in 1961 aan een huisje in het duin. Met timmerlieden van het werk werd het huisje in de weekenden opgeknapt. Aafke maakte de platte grond. Er kwam een doortrek WC en ze lieten een eigen pomp slaan. Met dat laatste waren ze niet de eerste, want er waren rond die tijd al meerdere huisjes met een eigen waterpomp.

De communicatie met gemeentelijke en overheidsinstanties dwong het voorlopige bestuur om een naam voor de vereniging aan te nemen, zonder overleg met de leden! Op 7 maart 1960 ging er een brief uit naar Rijkswaterstaat waarin de vereniging werd voorgesteld als “Zee en Duin”. Op voorstel van de heer Gongrijp



was deze naam gekozen. Het doel van de vereniging en de bekendmaking van de oprichting werd daarna ook gecommuniceerd aan B&W van zowel Egmond aan Zee als aan die van Egmond Binnen. Natuurlijk werden ook de Rijkspolitie te Egmond aan Zee, Jhr. Ir. Six van Wimmenum en Gerrit van der Pol op de hoogte gebracht.

In 1962 ging huisje nummer 8 over van Piet Husslage naar zijn zuster Rie. Officieel komt het plaatsje daarmee op de naam Onrust te staan. Wim Onrust stapte meteen in de werkgroep onder leiding van de heer Ris die het op zich hadden genomen om te zorgen dat de beunen gelegd werden en dat deze ook op tijd voorzien werden van carbolineum. Naast Wim en de heer Ris zaten ook Jan de Jong en H. van Gool in deze werkgroep. Om de beunen droog op te kunnen slaan werd door de heer Ris samen met de heer De Wit een opbergschuur gebouwd naast de overgang over het duin. Deze opslag werd “het boetje”.

Met het onderhoud van de overgang over het zeeduin werd tevens een jarenlange



traditie geboren waarbij in het voorjaar door gezamenlijke inspanning de strobalen vanaf het hoofdpad (ter hoogte van de huisjes 4 en 8) naar het zeeduin gesjouwd werden. Daarna werden deze over het pad verspreid en afgedekt met beunen. Aan de zee kant werd dan vervolgens nog een leuning aangebracht om het geheel netjes af te werken. Later werden ook de andere, wat drukker gebruikte paden van beunen voorzien. Een deel daarvan werd vele jaren later weer vervangen door transportbanden.

De heer Bosman gaf in 1962 aan het bestuur te willen verlaten waarop Wim Onrust in het bestuur stapte als gewoon bestuurslid. Een van de eerste zaken waar hij als bestuurslid mee te maken kreeg was het gebruik van de radio in het duin. Het bestuur besloot dat radio's enkel binnen mochten worden gebruikt en alleen zachtjes. Het was de bedoeling dat men genoot van de natuur. Het was niet de bedoeling dat men anderen stoorde. Om deze reden werd ook besloten dat aan het begin van het duin bij Kerdijk een slagboom geplaatst zou worden die het te veel aan auto's in het duin moest voorkomen. In 1963 werd Jan de Jong voorzitter van de



Een huisje in het duin is ook veel onderhoud en soms zelfs vervanging



vereniging. Hij volgde de heer M.J.J. v.d. Linden op die aftrad om gezondheidsredenen. Jan de Jong zou uiteindelijk 25 jaar voorzitter van de vereniging blijven.

Ook in 1963 begon de NAM (Nederlandse Aardolie Maatschappij) met het opnemen van het landschap om een aardgasveld te kunnen ontginnen in het Noord-Hollandse duingebied. De hoop bij de vereniging was dat de NAM een verhard pad zou wil hebben naar het ontginningsgebied. Op deze manier hoefde de vereniging niet zelf te zorgen voor het verharden van de paden. De hoop werd werkelijkheid, in 1964 is de gas-toren een feit en lag er een verhard pad door het duin. Voor Ernst, de jongste zoon van Rie en Wim Onrust was het feit dat er een pad gekomen was in het duin allermist een feest. Voor de aanleg van de weg was het nodig om het zandpad te verbreden en dat ging ten koste van het duinpannetje van de familie Onrust. Op zich geen ramp, maar wel dat daarmee de zandbak was verdwenen en er waren ook nog eens geen kinderspelen dat jaar wegens een te kort aan animo voor de organisatie. Later zou het tekort ruimschoots ingehaald worden.



Een Streekplan (1965-1975)

Elk jaar werd het weekend voor Pasen, en geen weekend eerder of later, het huisje schoongemaakt bij de familie Onrust. De matrassen gingen naar buiten, de kussens werden geklopt en het hele huisje werd van boven tot onder gesopt. Daarna werd er elk weekend genoten van het leven in het duin en met de schoolvakanties zaten ze continue in het duin. De werkenden reden met auto of brommer heen en weer en de burens thuis zorgden voor de plantjes.

Een gerucht lijkt deze vakantie-idylle te willen verstoren. Het Streekplan Noord-Kennemerland uit 1962 werd in 1965 goedgekeurd door de Kroon. In dit plan werd de Noordlob aangewezen als bouwterrein voor de uitbreiding van de kern van Egmond aan Zee. De planning was om tot 1980 450 woningen te bouwen voor de eigen bevolking. De benodigde grond was echter nog in handen van jonkheer G.C. Six van Wimmenum en het strekte zich uit over het grondgebied van Egmond aan Zee en Egmond Binnen. Het te bebouwen gebied was tevens het duin waarin de



huisjes stonden van “Zee en Duin”. Het bezwaar dat het “Zee en Duin” bestuur maakte bij Gedeputeerde Staten leverde als enig resultaat op dat er een toezegging kwam dat er noordelijker een gebied zou worden aangewezen als recreatiegebied en dat er dus een mogelijkheid tot verplaatsing zou zijn. Verder bleef het plan gehandhaafd en zouden de huisjes op termijn uit dit stuk duin moeten verdwijnen.

Het ingraven van huisvuil in het duin werd een steeds groter probleem. Er ontstonden veel gaten en het afval trok ratten aan. Op het strand werd het afval opgehaald door de gemeente en dat was iets dat men in het duin ook wilde hebben. Er werd besloten contact te zoeken met de gemeente. In 1966 was er nog steeds geen oplossingen en werd er door het bestuur geadviseerd om het huisvuil op minimaal een meter diepte in te graven en bij voorkeur alleen daar waar zand was, dus op de paden. Pas in 1969 kwam er een fatsoenlijke oplossing toen de bewoners de mogelijkheid kregen om hun zakken te deponeren in een vuilnishok aan het begin van het terrein nabij Kerdijk, alwaar de gemeente 2 keer per week het afval ophaalde. Uit de stukken van de jaarvergadering blijkt dat Jonkheer Six terrein ter



Likkepots



beschikking wilde stellen ten noorden van het terrein waarop de zomerhuisjes van “Zee en Duin” stonden. Op deze manier kon het Streekplan doorgang vinden en hadden ook de huisjesbewoners een nieuwe plek. Dit strookte met de opmerking van de Provinciale State, alles zou dus goed komen...

In datzelfde jaar was de oprichting van de vereniging Zee en Duin voltooid met het verkrijgen van de Koninklijke Goedkeuring op 28 juli. Hiermee had de vereniging zijn rechtspersoonlijkheid verkregen. Dit betekende dat de bestuurders niet langer hoofdelijk aansprakelijk waren. Deze gang van zaken was normaal tot in 1976 de wet op vereniging veranderde.

In de wintermaanden had men vaak te kampen met vernielingen en gebruik van de huisjes door jongeren uit het dorp, die er nog weleens de nachten doorbrachten. Wim Onrust sr. kwam 's winters wekelijks in het duin, maar was daarbij nooit op de beheerder en “bewaker” De Waard gestuit. Wel kwam hij regelmatig Gerrit van der

Pol tegen. Besloten werd om voortaan Gerrit te betalen voor het 's winters bewaken van de huisjes. In de winter van 1970/71 waren er toch weer veel vernielingen waarbij de heer J.H. van Gool zelfs 2 jongens op heterdaad betrapte. De vereniging heeft daarop toch weer contact gezocht met De Waard. Er werden nieuwe afspraken gemaakt. Bij calamiteiten werd direct contact opgenomen met J. de Jong, W. Onrust of G.F.J. Andriessse en deze informeerden dan het betreffende lid. De Waard beloofde te patrouilleren gedurende de schoolvakanties van de jeugd. In de daarop volgende winter waren het niet de jongeren, maar een zware storm die behoorlijk wat schade aan richtte aan de huisjes in het duin. Twee huisjes werden totaal vernield, andere hadden minder ernstige schade en het communicatie protocol werkte.

De gemeente Egmond aan Zee en de gemeente Egmond Binnen werkten samen bij de aankoop van de gronden van de familie Six en zouden ook samen het woningbouwproject ontwikkelen. Het Provincie Bestuur was akkoord met de

aankoop en op 25 april 1973 werd een bod gedaan aan J.C. Reinders Folmer, vertegenwoordiger van de familie Six. Het ging om 50 ha. grond waarvan de helft voor woningbouw was, 8 ha. voor toegangswegen, 7 ha. voor parkeerterreinen en 10 ha. strand en superstormvloedlijn. De plannen waren groot, maar voor het kleine "Zee en Duin" was alleen belangrijk of de grond 'Vrij van Pacht' moest worden opgeleverd. Op 21 december 1973 verscheen het antwoord in de Alkmaarsche Courant. Het artikel meldde dat in de raadsvergadering van woensdag 19 december te Egmond aan Zee besloten was tot de aanschaf van de grond en dat volgens wethouder P.L. Zwart dit vrij van huur en pacht was. De grond werd daadwerkelijk aangekocht op 6 december 1974 voor 2.335.000 gulden, waarbij de overdrachtsakte vermeldt dat de grond vrij van huur en pacht opgeleverd zal worden.

De familie Onrust denkt niet aan weggaan en besluit het huisje te vervangen door een keet gekocht bij een rondvaartboten firma.



Huisjes of huizen (1975-1983)

Met zeer regenachtig weer kon het gebeuren dat voor de heuvel in het asfaltpad van Kerdijk naar het terrein van de NAM veel water kwam te staan. Voor Kerdijk zit een laag punt in het landschap waardoor het afvoerwater van het dorp daar weleens uit de putten omhoog kwam bij veel en langdurige regenval. Het water liep dan via het asfaltpad keurig tot aan de heuvel aan het begin van het duinterrein waar het zich verzamelde tot een soms wel halve meter diepe waterplas. Te voet is dat prima te doen, maar Wim sr. dacht dit obstakel ook te kunnen nemen met een Opel Ascona vol met boodschappen. Onder het motto “een Onrust kan alles” werd in de stromende regen de duik genomen in het water. Met het vollopen van de uitlaat stikte de motor en de auto kwam tot stilstand, zakte terug tot het diepste punt en liep langzaam vol met het niet al te schone rioolwater van Egmond aan Zee. Nog lang lagen de kokosmatten uit de auto buiten in de duinpan te bakken in de zon, in de hoop dat de rioolgeur zou verdwijnen.



In 1975 ontstonden op gemeentelijk vlak problemen. De gemeenten Egmond aan Zee en Egmond Binnen hadden ieder de helft betaald voor de grond van Six en hadden daarvoor een lening moeten afsluiten tegen 11,5 % rente. De afspraak was dat de beide gemeentes op zouden gaan in één gemeente. Vanuit Egmond Binnen kwam in februari het verwijt dat Egmond aan Zee ten aanzien van deze afspraak nog steeds geen beslissing had genomen. Door het lange dralen van beide gemeentes ten aanzien van de te bouwen woningen en het gekibbel over het samengaan, liepen de kosten door de hoge rente snel op. Uit berekeningen in opdracht van de gemeentes bleek dat er in 1975 al 600 in plaats van de geplande 450 woningen moesten komen om de prijzen van de woningen acceptabel te houden.

Door de verkoop van de duingrond waren de contracten met Six overgegaan naar contracten met de gemeente waarbij men 400 gulden per jaar aan de gemeente betaalde om in het duin te mogen staan. De contracten werden per jaar aangegaan en konden dus ook per jaar worden opgezegd. Op deze manier konden de bewoners



in het duin blijven zolang de grond nog niet bebouwd werd.

Rond deze tijd begint een groep jongeren van ongeveer 15 to 20 jaar een hechte vriendengroep te worden. Er worden samen dingen ondernomen en er wordt samen gestapt. Zelfs gedurende de wintermaanden komt men samen of spreekt men af om in Egmond te gaan stappen. Rond 1974/1975 wordt de eerste duinbarbecue georganiseerd door deze groep. Het was een doorslaand succes en zou elk jaar opnieuw plaatsvinden en uitgroeien tot een van de populairste activiteiten met op het hoogste punt een opkomst van 110 mensen.

In de jaarvergadering van 1976, waarin Jan Coster werd bedankt voor het vele werk dat hij op vele gebieden voor de vereniging had verzet, werd bekend gemaakt dat George F. Andriessse zijn bestuursfunctie neer legde omdat hij verhuisd was naar Renkum en dat mejuffrouw J. de Wit stopte als penningmeester. De ontstane vacatures werden op de vergadering van 4 augustus officieel ingevuld. De



waarnemend secretaris Wim Onrust kreeg de functie van secretaris en J.E.J. Lamers werd benoemd tot penningmeester. Zoals al eerder genoemd was er een probleem met het aantal auto's in het duin, niet alleen van bewoners maar ook van andere dagjes-mensen en strandgangers. In de vereniging werd besloten een enquête te houden met twee keuze mogelijkheden:

a) De gemeente sluit het terrein af en direct rechts in het terrein komt een parkeer gelegenheid. De kosten zullen dan 125 gulden per auto bedragen. Men kan dan wel met de auto tot bij zijn huisje komen voor laden en lossen. Er moeten minimaal 40 auto's meedoen om het plan kostendekkend te krijgen.

b) De gemeente sluit het terrein af en men kan niet meer met auto in het duin. Het bestuursvoorstel hierbij is dat er een bagagewagen bij Jan Coster komt als de leden voor deze optie kiezen.

Er waren 26 reacties op de enquête met slechts 10 reacties voor optie a. Daarmee werd het duin afgesloten voor gemotoriseerd verkeer. Wat op 7 juli 1976 een feit



werd.

Tijdens het timmeren op de veranda bij de familie Lamers (huisje 't Boetje, nr 13) werd Wim sr. in augustus onwel. Hij bleef een dag op bed met pijn op zijn borst, daarna ging het wel weer. Het was per slot nog even vakantie, bij thuiskomst zou hij wel bij de huisarts langs gaan. Na de vakantie ging Wim sr. daadwerkelijk langs de huisarts om te zien of er achterhaald kon worden wat de oorzaak was geweest. Er kon niets gevonden worden en men ging ervan uit dat het iets eenmaligs was geweest. Op 27 augustus, twee weken na het huisartsbezoek, werd een tweede hartaanval hem fataal en overleed Wim volkomen onverwacht. En zo kwam het dat het bestuur van "Zee en Duin" voor de tweede maal werd geconfronteerd met een te kort aan bestuursleden. Daar ook de heer Roubos om gezondheidsredenen opzegde als bestuurslid werd besloten om als 5 koppig bestuur verder te gaan.



In 1977 moest er een nieuw boetje komen. Dhr. Van Gool zou de plannen maken, dhr. W. Bakker wist iets met hout en dennenstammen, dhr. Rigter zegde het dak toe en H. van Putten had nog complete schotten en zo leek het boetje ruim op tijd geregeld. Het liep anders. Op 14 februari 1977 gaf de gemeente Alkmaar aan dat de huisjes "'t vinkennest" en "de kinkhoorn" zouden worden vervangen. De oude huisjes werden om niet ter beschikking gesteld aan de vereniging. Het voorstel vanuit het bestuur was om 1 huisje als vervanging te gebruiken voor de boet en het tweede als werkplaats naast het huisje "Summerdream" (nr. 10). Jan Coster wilde het beheer op zich nemen namens de vereniging en zo geschiedde het.

De gemeentes Egmond Binnen en Egmond aan Zee waren eruit, ze fuseerden tot een gemeente op 1 juli 1978. Er kon nu echt aan de ontwikkeling van de Noordlob, zoals het te bebouwen duingebied inmiddels werd genoemd, begonnen worden. De kosten waren natuurlijk steeds verder opgelopen en er werd besloten om ook huizen in de



vrije sector te bouwen, zodat men nog steeds uit de kosten zou kunnen komen.

Binnen de vereniging was de wens opgekomen voor een “praathuis”, een soort clubhuis. In 1979, toen er een nieuwe boet moest komen, kwam het plan op om de boet gedurende de zomermaanden dienst te laten doen als “praathuis” en in de winter kon het dan fungeren om de beunen in op te slaan. Het opslaan van beunen zou nooit gebeuren daar in datzelfde jaar Mart Gul het beheer van de duinovergang over nam. “Zee en Duin” was daarmee niet langer verantwoordelijk voor de duinovergang, maar er was wel een boet. Daar wisten de jongeren wel raad mee! Het huisje werd “de Buut” gedoopt, er kwam een bar en een paar oude banken en het “praathuis” was een feit.

Op de ledenvergadering werden mensen opgeroepen te komen helpen om het veldje naast “de Buut” om te toveren tot een volleybalveld. De volgende dag stonden er vele mensen klaar met scheppen en kruiwagens. In “de Buut” werd de inwendige



mens verzorgd en buiten werd er geschept met aan het einde van een heel lange dag vol muizen (duizenden), blaren en rugpijn, een erg klein veldje dat niet groot genoeg was om op te volleyballen. De teleurstelling was groot, maar de jeugd heeft de toekomst, dus lieten ze zich door niets tegenhouden. Op naar Mart Gul.

“Mart, wat kost het. Als jij met een shovel langs komt en voor ons volleybalveld graaft?”

“Een krat bier.”

“Oké, wanneer kan je?”

“Volgende week zaterdag”

En zo geschiedde.

De doorgang tussen het Buut-terras en het volleybalveld hebben de mannen nog wel even zelf moeten scheppen, maar dat mocht de pret niet drukken. Later kon Ernst via zijn werkgever aan beschoeiing komen waarmee het veld werd afgewerkt. Er was



een Buut-commissie bestaande uit Dik Bakker, Ernst Onrust en Evert-Jan Grezel. “De Buut” werd de verzamelplaats voor de jeugd, de plek voor de kinderspelen, het volleybal en de plaats voor de jaarlijkse barbecue.

Op 20 mei 1980 kreeg de gemeente Egmond een brief van gedeputeerde staten waarin over de Noordlob werd opgemerkt: “Om zuiver landschappelijke redenen zou bebouwing achterwege moeten blijven.” Maar GS snapte dat met de oplopende kosten bebouwing noodzakelijk was. Egmond kwam met een nieuw plan voor 652 woningen.

Onderwijl werd door de vereniging het 3de lustrum gevierd, welke werd voorzien van een goudenrandje door de gemeente Egmond. De vereniging kreeg de complimenten voor de gehele toestand van de duinterrein. Wat een mooie opsteker



was voor het vele werk dat men al die jaren had gehad aan het onderhouden van de paden en de landjes waarop de huisjes stonden. Het bestuur verwees hierbij vooral naar Jan Coster die hoofdzakelijk daarvoor verantwoordelijk was geweest. Meer goed nieuws kwam er in 1982 via wethouder Damstra. Het bestemmingsplan was nog in voorbereiding en kon mogelijk in 1983 behandeld worden, als er een versnelde procedure gevolgd zou worden dan zou dat niet eerder dan in 1988 afgerond kunnen worden. Daarmee aangevende dat de plekjes in het duin tot 1988 zeker waren.

In mei 1982 deed J.H. van Gool (46) zijn huisje over aan P. van Ouwerkerk en aan het eind van het seizoen verlaat ook J. Gongrijp de vereniging. Met de komst van Peter van Ouwerkerk kwamen er transportbanden van de Hoogovens uit IJmuiden in het duin. Oude afgeschreven banden werden uitgerold over de zandpaden om verstuiving tegen te gaan en het lopen, met karretjes vol boodschappen, te vereenvoudigen.



Het is ernst (1983-1990)

In 1983 verliet H. Kars het bestuur. Ernst werd door Jan de Jong gevraagd om de secretarisfunctie over te nemen. Ernst zou deze functie blijven bekleden tot het moment dat het huisje “De Keulsepot” uit het duin moest verdwijnen.

In mei 1982 had de vereniging een tweede bezwaar ingediend bij Gedeputeerde Staten tegen het Streekplan en tevens werd op 15 april 1983 een bezwaar ingediend bij de gemeente tegen het bestemmingsplan. Opnieuw kwamen er beloftes en wel op 28 april. Er kwam een informele mondelinge toezegging dat er een alternatief terrein zou komen in de “meng-zone”: huisjes en aardappellandjes. De gebruikers van de aardappellandjes hadden zich namelijk in 1984 ook verenigd in een vereniging: “Duinlandjesvereniging De Noord”. Ook zij werden de dupe van het bouwbesluit, en ook zij verzetten zich tegen de gemeentelijke plannen.



Writing
On
The
Wall

De jongens van “de Buut” hadden zich voorgenomen om in het voorjaar van 1984 een pomp te slaan bij de Buut. De materialen waren ter beschikking gesteld door de heer Ouwerkerk. De gedachte was dat dat makkelijk in een dag zou kunnen, en dat kan normaal gesproken ook, maar niet als alles tegen zit zoals op die dag. Het was koud, regenachtig en er stond een harde wind. Daarbij kwam een keiharde kleilaag die het boren bemoeilijkte. Van 's morgens vroeg tot het invallen van de duisternis werd er doorgewerkt. Bij het ophalen van de binnen pijp bleken er ongekende krachten voor gezorgd te hebben dat de pijpdelen over de gehele lengte getordeerd waren. Het PVC was door het draaien in het grindpakket te warm geworden. Het weke materiaal was vervolgens in elkaar gedraaid en daar kwam geen water of lucht meer door. Uit frustratie waren de werkers in “de Buut” gaan zitten en hadden zich moed in gedronken. De volgende dag werd alsnog de pomp geslagen. Ook werden snel de opgedronken flessen bij gekocht zodat op zondag de ouders en andere leden van de vereniging hun drankje konden drinken. “Het was zwaar en frustrerend, maar achteraf een van de mooiste weekeinden”, aldus Dick Bakker.



In 1984 is het organiserend comité Dik Bakker, Evert Jan Grezel en Ernst Onrust druk in touw de laatste puntjes op de i te zetten voor de zomerspelen. Ernst logeerde op dat moment bij zijn oudste broer, Wim, in het duin, daar die met zijn gezin twee weken vakantie hield in “De Keulsepot”. Ernst had zijn broer gevraagd om degene die voor een fiets zou komen door te sturen naar “de Buut”. Anneke Groot kwam haar fiets halen, die ze aan Ernst geleend had na een avondje stappen. Ernst was nog bezig de route van de speurtocht te controleren. Toen hij eindelijk verscheen werd de speurtocht voortgezet als een romantische wandeling over het strand. De verdere organisatie kon wel wachten tot de volgende dag, dit was van groter belang.

Vanuit Den Haag kwam ook verrassend nieuws, daar begon namelijk het besef te ontstaan dat natuur soms belangrijker is dan cultuur. Het plan voor woningbouw in de Noordlob werd door de Kroon afgeschoten. Het duingebied moest duingebied



blijven. Het gebied kende het typerende “Zeedorpenlandschap” met de daarmee gepaard gaande planten en geomorfologische punten. De natuur ging voor, de tijden waren veranderd. De gemeente mocht bouwen in “Jan Dirk zijn Dal” en de “Zonnevallei”. Natuurlijk was dit een enorme financiële klap voor de gemeente. Er was inmiddels een enorme schuld opgebouwd die de gemeente zelf niet meer dragen kon en de verwachting was dan ook dat de provincie bij moest springen. De angst in het duin was dat de provincie zou eisen dat het terrein alsnog vrij van huur zou moeten worden opgeleverd.

De heer J.P.Th. Apeldoorn uit Egmond Binnen wilde zijn huisjes- en caravanpark, het Mooyeveld, uitbreiden. De gemeente wilde dit alleen toestaan als er ook ruimte kwam voor de mensen van “Zee en Duin”. Op 8 maart 1986 was er een bijzondere ledenvergadering waarin het voorstel tot verhuizen naar het Mooyeveld in Egmond Binnen werd behandeld. De feiten waren simpel: de eigen huisjes mochten niet



worden meegenomen, de aangeboden kavels waren tussen de 180 en 200 m² met daarop een huisje van 40 m² en dit alles tegen een prijs van 40.000 gulden exclusief BTW en notariskosten. Het staangeld, waar in het duin gemiddeld 800 gulden voor werd betaald, zou naar 2.400 gulden per jaar gaan, weliswaar met de mogelijkheid van verhuur, maar het zou een substantiële verhoging van de kosten zijn. Vanuit de gemeente hoefde men niets te verwachten. Er kwam geen schadevergoeding en wie besloot te procederen tegen de gemeente verloor zijn recht op dit alternatief. Ook het feit dat het Mooyeveld ver van zee ligt en dat de huisjes zeer dicht op elkaar zouden komen te staan maakte het voor velen geen aantrekkelijke keuze.

Op 14 augustus 1987 kwam er een brief van de gemeente met daarin drie opties:

1. Voor 1 januari 1988 kiezen voor Mooyeveld, het terrein Noordlob moet dan 3 maanden na oplevering van Mooyeveld leeg opgeleverd worden.
2. Voor 1 januari 1988 kiezen voor de uitstervingsregeling daarbij men tot 31 december 1990 kan blijven staan, daarna moet men het terrein leeg opleveren.



3. Of u maakt geen keuze, u wordt na 1 januari 1988 verwijderd op eigen kosten door de gemeente

Uiteindelijk bleken alleen de voorzitter en zijn zoon interesse te hebben voor een huisje op het Mooyeveld. Jan de Jong trad in 1988 af, na 25 jaar voorzitterschap. Uit dankbaarheid voor zijn jarenlange inzet voor de vereniging werd er een straatnaambordje onthuld met "Jan de Jonglaantje" welke werd geplaatst op het pad naar zee, dat ook langs het huisje van Jan de Jong liep.

En er kwam een nieuw bestuur met John Lamers als voorzitter en penningmeester en Ernst Onrust als secretaris. Dik Bakker, Wim Snelder en Leo de Jong waren de leden.



Hoe lang kunnen we blijven? (1990-1995)

De winter van 1990 brengt op 25 januari een zware storm die veel kustafslag veroorzaakt. Ook het huisje van de familie Koch raakt beschadigd in deze storm. De zomer is daarentegen prachtig en brengt tropische temperaturen, waarbij afkoeling aan of in zee zeer gewenst is.

Naast de huisjes die in het duin stonden dat aan de gemeente toebehoorde waren er ook 9 huisjes die op terrein stonden dat nog steeds van de familie Six was. Deze huisjes-eigenaren hadden nog niets vernomen en mochten in het duin blijven staan.

In 1991 bereikten de provincie en de gemeente overeenstemming. De provincie kocht het duingebied van de gemeente voor 750.000 gulden. Het rijk deed mee in deze deal en betaalde 4 miljoen, waarbij vastgelegd werd dat er in het duingebied niet gebouwd mag worden. Tevens was er de eis van het rijk en de provincie dat het



duingebied onbebouwd moest worden opgeleverd, alleen de duinlandjes mochten blijven in het kader van het behoud van het “Zeedorpenlandschap”. Met het geld van het rijk, de provincie en 6 miljoen uit eigen middelen loste de gemeente Egmond haar opgebouwde schuld af en stapte in maart 1991 naar de rechter om de Noordlob ontruimd te krijgen en daarmee was het einde inzicht.

De wintermaanden waren vochtig en er was zoveel regen dat vele landjes veranderden in kleine vijvertjes.

Er bleef voor de vereniging “Zee en Duin” niets anders over dan te proberen om via de juridische weg de zaken zoveel mogelijk te traineren en te vertragen. In 1993 werd een rechtzaak gestart waarvan de uitspraak van de rechter in Alkmaar was dat de huisjes voor 1 oktober 1994 verdwenen moesten zijn, uiteindelijk kon dit nog uitgesteld worden via een zaak bij de Hoge Raad. De uitspraak bracht nog een jaar respijt. Op 2 juni 1995 deed de Raad uitspraak en bepaalde dat het doek definitief



zou vallen op 1 oktober 1995. Er restte het inmiddels tot drie personen geslonken bestuur (John Lamers, Ernst Onrust en Dik Bakker) niets anders dan de ontruiming van het duin in goede orde te begeleiden. Dik Bakker gaf leiding aan de Ontruimingscommissie hij vroeg, na meerdere kandidaten benaderd te hebben, uiteindelijk Mart Gul om zorg te dragen voor de afbraak en verwijdering van de huisjes. Op 4 augustus 1995 was er een laatste Algemene Ledenvergadering daarin werd besloten dat men collectief, behalve de laatste 9 huisjes op het terrein van Six, hun lidmaatschap van de vereniging op zouden zeggen per 1 januari 1996. Ernst Onrust werd beheerder van het verenigingsarchief en is dit tot op heden.



Tot slot (1996-2013)

Per 1 januari 1996 zegden 49 leden hun lidmaatschap van de vereniging op. Er bleven 9 huisjes over in een verder verlaten duin. Het was een desolaat terrein, leeg en zonder de vertrouwde controle. Aan de overgebleven huisjes werden die winter veel vernielingen aangericht en er werd gestolen uit de zomeronderkomens. Op 1 oktober 1996 kwamen de laatste leden bijeen. Allen hadden een brief van het PWN ontvangen met de mededeling dat 2005 voor hen het laatste jaar zou zijn. Ze kregen een vervangende plek aangeboden in De Nollen. Dat werd met beide handen aangegrepen en op 29 april 1997 kwam er een statutair einde aan de vereniging “Zee en Duin”. Jan Coster die sinds 1976 als enige permanent in het duin woonde kreeg van het PWN ook een plekje in de Nollen. Daar is hij tot aan zijn dood blijven wonen. Jan de Jong is tot op hoge leeftijd op Mooyeveld gebleven. Op 15 november 2013 is hij op 95-jarige leeftijd overleden.



Bronnen & Dankzegging

Een boek als dit schrijf je niet alleen en niet van vandaag op morgen. Voor het onderzoek naar de gebeurtenissen ben ik veel dank verschuldigd aan Ernst Onrust en allen die ervoor gezorgd hebben dat het archief dat hij onder zijn beheer heeft zo rijk is aan materiaal, dus hierbij dank aan alle bestuursleden van “Zee en Duin” die daaraan hebben bijgedragen. Daarnaast ben ik veel dank verschuldigd aan Lenie Dijk die onvermoeibaar steeds met nieuwe feiten kwam. Ook wil ik de mensen bedanken die via de Facebook pagina over Zee en Duin hun foto's en verhalen deelden en in het bijzonder Dick Bakker waarvan ik soms bijna letterlijk stukken verhaal heb overgenomen.

Naast tekst en feiten bestaat een boek als dit uit foto's. Gelukkig heb ik veel kunnen putten uit de fotoalbums van Ernst en Anneke, Anke en Frans, en Wim en Anneke, en zeer verrassend uit een stapel negatieven van Piet Leeuw waarvan ik niet wist dat ze bestonden. En ook uit de vele foto's die me werden toegezonden door de leden van "Zee en Duin". Dank allemaal! Ook de kinderen van Piet en Dik Huslage wil ik hierbij danken voor hun informatie en foto's, vooral Dik Huslage, en ook Lenie Dijk en Dick Bakker hebben waardevol materiaal aangeleverd.